

Sygn. akt I CSK 210/11

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa I. F.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń ERGO HESTIA S.A., W. S.A. i HDI
Asekuracja Towarzystwu Ubezpieczeń S.A.
o zadośćuczynienie i rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 stycznia 2012 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 30 sierpnia 2010 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną i nie obciąża powoda kosztami
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w punkcie 1 wyroku z dnia 5 maja 2009 r. zasądził od pozwanych, Towarzystwa Ubezpieczeń ERGO HESTIA, W. SA, Gerling Polska Towarzystwo Ubezpieczeń SA (obecnie HDI Asekuracja Towarzystwo Ubezpieczeń SA) na rzecz powoda, I. F., tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwotę 900 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 września 2004 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałych.

Sąd Apelacyjny w punkcie I wyroku z dnia 30 sierpnia 2010 r. na skutek apelacji pozwanych zmienił wyrok Sądu Okręgowego w punkcie 1 w ten sposób, że:

a) zasądził na rzecz powoda od Towarzystwa Ubezpieczeń ERGO HESTIA i W. SA kwotę 390 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 maja 2009 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego,

b) zasądził na rzecz powoda od HDI Asekuracja Towarzystwo Ubezpieczeń SA i W. SA kwotę 260 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 maja 2009 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego,

c) oddalił powództwo o zasądzenie zadośćuczynienia przewyższającego kwoty wymienione w punktach a i b wraz z odsetkami oraz o odsetki od zasądzonych w tych punktach kwot za okres od 17 września 2004 r. do 4 maja 2009 r.

Wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 30 sierpnia 2010 r., doręczony powodowi z uzasadnieniem w dniu 6 grudnia 2010 r., powód zaskarżył skargą kasacyjną, wniesioną w terminie, „w części, co do punktu I”. Wartość przedmiotu zaskarżenia określił na kwotę 611 511,30 zł. Wezwany przez Sąd Apelacyjny do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej przez sprecyzowanie, czy zakresem zaskarżenia kasacyjnego objęty jest cały punkt I wyroku Sądu Apelacyjnego, czy tylko pkt Ic, powód w piśmie z dnia 9 lutego, a więc już po upływie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, wyjaśnił, że zaskarża wyrok „w części, co do pkt Ic” – którym oddalono „powództwo powyżej kwot wymienionych w pkt Ia i Ib”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ §1 pkt 1 k.p.c., skarga kasacyjna powinna wskazywać zakres zaskarżenia orzeczenia, od którego jest wniesiona. Oznaczenie zakresu zaskarżenia wyznacza granice rozpoznania sprawy w postępowaniu kasacyjnym. Skarżący może dokonać tego oznaczenia w dowolny sposób - byle tylko nie było wątpliwości, w jakich granicach kwestionuje zaskarżone orzeczenie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2010 r., I CZ 150/10, LEX nr 687013). Jest to istotne nie tylko dla skarżącego, ale i jego przeciwników procesowych.

Skarga kasacyjna, która nie spełnia wymagania oznaczenia zakresu zaskarżenia, podlega odrzuceniu bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

W skardze kasacyjnej wniesionej przez pełnomocnika powoda zakres zaskarżenia wyroku Sądu Apelacyjnego nie został wskazany w sposób wymagany przez art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarga ta wyraźnie została skierowana nie tylko przeciwko części wyroku niekorzystnej dla powoda (pkt 1c), ale i przeciwko częściom wyroku korzystnym dla powoda (pkt 1a i 1b). Nie można jednak przyjąć, że wolą powoda było zakwestionowanie zaskarżonego wyroku w zakresie dla niego korzystnym. Jednocześnie nie ma też niebudzących wątpliwości podstaw do przyjęcia, że wolą powoda było zaskarżenie wyroku Sądu Apelacyjnego jedynie w części obejmującej pkt 1c. Rozstrzygnięciem zawartym w tym punkcie obniżono zadośćuczynienie zasądzone na rzecz powoda przez Sąd Okręgowy o kwotę 250 000 zł, a podana w skardze wartość przedmiotu zaskarżenia opiewa na sumę 611 511,30 zł. W takiej sytuacji oznaczenie zakresu zaskarżenia wyroku Sądu Apelacyjnego przez powoda nasuwa wątpliwości i nie może być uznane za odpowiadające wymaganiom art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2007 r., I CZ 113/06, niepubl., z dnia 8 lipca 2008 r., III CSK 131/08, LEX nr 646348, z dnia 2 kwietnia 2009 r. IV CZ 28/09, LEX nr 738362 i z dnia 23 kwietnia 2009 r., V CSK 482/08, LEX nr 497675).

Bez wpływu na określenie zakresu zaskarżenia wyroku Sądu Apelacyjnego przez powoda pozostaje pismo pełnomocnika powoda, w którym wyjaśnił on,

że zaskarża wyrok „w części, co do pkt Ic”. Jak wyżej zaznaczono, wadliwość w postaci nieoznaczenia w skardze kasacyjnej w prawidłowy sposób zakresu zaskarżenia nie podlega eliminacji w trybie wezwania do usunięcia braków skargi kasacyjnej. Pismo, które pełnomocnik powoda wniósł w odpowiedzi na niemające podstaw w art. 398⁶ § 2 k.p.c. wezwanie Sądu do usunięcia braków skargi kasacyjnej przez sprecyzowanie zakresu zaskarżenia, odniosłoby więc skutek tylko wtedy, gdyby zostało złożone w terminie do wniesienia skargi kasacyjnej.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną (art. 398⁶ § 3 w związku z art. 398⁶ § 2 i art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.), a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 102 k.p.c.